единъ много хубавъ конь, нѝ да ме вържешъ ~~съ ремъка~~ ремичка на поводъ и да ме продадешъ; да искашъ за менъ хиляда гроша, но ~~ремичката~~ поводътъ да не продавашъ, защото, ако го продадешъ, никога вече да не ме видишъ." И превързало се то въ зеленъ (~~сол~~ ~~сиво~~ бързъ) конь. Майка му го завела на пазаръ. Както го видѣли на пазаръ, казали на садразамина (воененъ министръ), че имало много хубавъ конь, и той заповѣдалъ да го купятъ. Купили го за двѣ хиляди гроша. Бабата си зела паритѣ и пакъ казала, че не дава ~~ремичката~~ поводъка, защото и другъ трѣбвало за другъ конь. „Намъ ~~ремичката~~ поводъ, бабо, не ни трѣбва," отговорили тѣ, „ние щемъ му направимъ оглавникотъ [illegible]."

Завели коньтъ, сканали му двама ~~сеизи~~ коняри и му отдѣлили оборъ за добро гледане. Почакало то до като заспятъ ~~сеизитѣ~~ конярите, станало, пуснало всичкитѣ коне ~~коне~~ и избѣгало. Станало пакъ момче.

На слѣдующъ пазаренъ день то казало на майка си: „Мале, азъ ще стана единъ едри сивъ ~~конь~~ волъ, а ти ме заведи на пазаръ и да искашъ за менъ пакъ хиляда гроша, за въжето да не продавашъ и двѣ хиляди да го не давашъ, защото ако го дадешъ никога вече да ме видишъ." Превърнало се дѣтето на